

Bánfalvi Mária

KRONOSZ
RÓZSÁI

ARCUS KIADÓ
2010

© Bánfalvi Mária

I.

AZ ISTENEK
BUMERÁNGJA

Szigorúan korlátozott
testünkbe zárva
kell élnünk
de elménk korlátlan.

Így lettünk
az istenek akarata ellenére
az ISTENEK BUMERÁNGJA.

Kérdés mi jobb
ha hiszel
pedig nincs rá semmi okod,
vagy ha nem hiszel
pedig nincs rá semmi okod?

Lényegtelen részt venni
Nagy eseményeken
Nagy események
Nem kívül történnek
Hanem legbenned.

A természet az anyag.
Addig csűrte-csavarta
Mígnem saját tudatára ébredt.

Így lett az anyagból
Anyatermészet.

A jövő érdekel
S gondolkodom
A múlton.

I.

9

Nem földi,
Kozmikus szinten
Érdekel a múlt
Csakha
A jövőt rejti.

Az idő megy előre
Nem vissza
Se le se föl
Nem mozgatható
Nincsen iránya
Az idődimenzió csonka.

Átélttem a világot
Másodpercenként
Százszor. Miért ne
A végtelen
Visszafelé is
Végtelen

Megteremtünk újra
Minden egyes napot
Naponként egész életünk.

A teremtésösztön
A legemberibb

A kényszer, hogy
A világot
saját képünkre
Újra meg újra
Megteremthessük.

Jézus, úgy szeretnék
Beszélgetni veled
Mondd, beszélgetni
Egyszerre
Hányunkkal vagy képes?
Egyel?
Milliókkal?
Mennyivel?
Lehet, hogy közülük
Kihallasz engem is?
De hogyan?

Örökérvényűvé felkent
Nagyívű gondolatok
Újak és legújabbak
Teóriákkal elárasztott
A Könyvpiac
Mindenki találhat fogára való
Utolsó szalmaszálat
Kapaszkodni
Rágcsálódni
Kiköpdösni
Újabb adag rágógumi...

Szóljál vissza ha téves,
Várok...időm van
Még csak este fél kilenc...

Szerette Jézus a zenét
Hallgatott muzsikát
Szokott-e dúdolni
Vagy csak hallgatta
Az éjszakát?

A kereszten
harmincnégy lehetett
Mozart alig élte túl
... zenéjével
A távol jött közel.

Jézus inkább az apád
Üdvéért haltál volna meg
Nem az embereket
inkább őt váltottad volna meg
nem miértünk kellett
meghalnod a kereszten.

Lelked mért neki?
Az anyáknak kellett volna
Fölajánlani.
Szüless újra jóvátenni.

Vagy mondd az Istennek
Legyen ő az ember
S feszítsék meg őt
A kereszten.

Embernek Jézus
Túl jószágos voltál
Nem is csoda, hogy
Bajba jutottál.

Nézd, itt misem
Változott azóta
Hiába szenvedtél
Ez itt még mindig
A barbárok kora.

Jézus, mi volt rajtad a sivatagban,
Hány tunikát vittél magaddal,
Váltottál-e alsóneműt,
Egyáltalán, ha volt rajtad

Elképzellek, alacsony kis ember
Tudjuk, az voltál
Hittan órán
Visnyei atya ránk kiabált:
Minek képzelitek Jézust?
Vécére se járt?

Ki volt Jézus?
A szentkép, a relief,
Az idől, a szobor,
Az oltár, a kereszt?

Kicsoda Jézus teneked?

Jézus, dúdoltál-e a sivatagi csenddel
Vagy csak hallgattad az éjszakát
Fejemre hullanak a másodpercek
Szeretnék veled dúdolni, Jézuskám

Mit akartál még? Epét is kaptál
Szerencsére meg is szúrtak
A szíved úgy tovább bírta
S életben maradtál

Dúdoltál a sivatagban
Világtalan vaksötét éjszakán
Kerested az Istent, a lelked
Megtaláltad, miközben dúdoltál?

Érzem, zuhanok az idővel
Mennék a sivatagba veled
Ápolni a sebesülteket

Téged ölnek
Minden nap
Ezerszer.

Istenem
Csakis a teljes
Egyenlőség alapján

Vagyok hajlandó
Beszélgetni
Veled

Jézuska, Szűzanyácska
Jóbarátaim.
Az isten jól kibabrált
Veletek.
Velem is.

Ments meg engem uram
A prédikátoroktól
A moralizálóktól
A példamondóktól
A prédikáló borivóktól
A vizet prédikálóktól
A vizet meg is ivóktól

Hogy nehogy én is
prédikálni kezdjek
ha véletlenül oda kerülök:
emberközelbe

Megyek körbe az elemekkel
Egy vagyok velük
Se több se kevesebb
Míg bírják az alkatrészek.

Egyszercsak egyikük leáll.
Lassan az egész gépezet megáll.

Minden egyes napom
Imígyen számolom
Egyel közelebb
A csendhez.

Hiába sürgeted
Utolsó órádban
Tudhatod csak meg

De akkor!
Megtudod!

...meg nem oszthatod
El nem mondhatod
Nem taníthatod
Személyes titok

A legutolsó
legeslegutolsó
pillanatban
megtudod

megtudhatod
Hogy KI VAGY!

Mert mindennek
van határa

Az isten
Az ember
Korlátja

Az emberi agy
Nekem azt tanítja
Hogy mi minden
És hogy minden
Lehetséges
a végtelen nagy
Mindenségben

Vége az első résznek

II.

HELY AZ ÉG ALATT

Kínában nagyon nagyon régen
Az egekben történt meg minden
A bölcsek nem a földről írtak
Történeteik az égben születtek.

S az ég alatt ugyanúgy
megtörténtek az emberekkel.

Megkérdeztem
I Chinget
Jó-e amit tervezek

Azt mondta: lányom,
Döntésed lehet
Hogy bajt hoz.
Válságos a helyzet.
De azért tedd meg.

Semmi sem az
Aminek látszik.

Senki sem az
Akinék játszik.

Megölelni jöttek ezek
Vagy megölni jöttek engemet?

Reklám-ország
„Buck”-ország
„Dollár van?”
Amerika.
„I am fine!”
„Okay”-ország
United States of
America!

Összefirkált egek
Washington felett

Dzsetek az égen
Alattuk
Dzsetlábú emberek
Futnak
Amerikaiak

Mint gombák az erdőben
Toronyházak nőnek
Amerika múltja
Temetve örökre

Énekes szívükben
Új álmokat szőnek
A boldog négerrek

Púp nő ki a derekukból
Ezek ilyen emberek
Púpos seggű négerek
Szélviharral énekelnek
Táncolnak a sötéttel.

Üzletházi fények alól
Bámulnak az égre fel
Nem értik meg, az ő bőruk
Mért nem fehér
Miért fekete.

Sztereotípekkel
Élnek együtt
Mintha nem is lennének.
Amerika
Csak velük Amerika
Együtt
A négerekkel.

Ordítanak a viharral
Táncolnak a sötéttel
Púpos seggű négerek
Ezek ilyen emberek.

Szép a látvány nagyon szép
De hidegen hagy, idegen
Gyönyörködik a szem kint
Mozdulatlan az idebenn.

Mint bárhol: formák, színek,
Utcák, emberek...
Nincs csoda.
A világ itt is „élet”
Nézed, s megérted
A szép miért szebb
Ha nem vagy idegen.

Piros bársonyszékben
A kórust figyelem
Te éppen kezded
A hajnali testgyakorlatot
Beint a karmester
Szólóhegedű
Te a fogad mosod
Hallgatom a hárfa
Lágy akkordjait
Készíted a reggelid
Felállnak a szólisták
az alt és a szoprán
Szokatlan világi harmóniák
Ez egy requiem
Leülsz, zöldséges tál
Ma azt reggelizel
Merengek. Kennedy-Center
Koncert és szünet.
Késő este van

Felnézel az égre
Leteszed a csészédet
Új tétel. Int a karmester
Indulsz a mosdóba
A dobok ütései
Gyomrom szívem
Visszhangjai
Felöltöztél
Hogy áll a fehér ing
Száznyolcvan ember
Egyetlen hangon zeng
Igazítod magad a tükörben
A halál szép
A halál boldogság
Erről szól Foure zenéje
Fél nyolcra tip-top vagy
Vége, fölocsúdok
Fogod a táskát
Felzúg a taps
Bezárod az ajtót
Mire itt rámszáll
A washingtoni éj
Ott elkezdődik a nap.

Bőröd alatt
 Mi mutatja
 Fehér-e vagy fekete

Megfosztva bőrtől
 Lenyúzva
 Ki mondja meg
 közülünk
 Ki fehér, ki sárga
 Ki barna, ki fekete.

Magyarország
Messziről nézve
Hirtelen összement

Kicsi
Kezdő
Törékeny

Sokszor hallottam
'A szokás nagy úr'
Visszacseng
Akkor föl se fogtam.

De most, hogy fölborult
Vertikum és horizont
Nem lehet minden
Ugyanúgy.
Mi az 'úr'?

Rosszhoz is
'szokik' az ember.
Veszélyes
A 'jól bevált szokás' urak miatt
Kerülni az ismeretlent.

Fúj az orkán messzire
Emberarcú levelek
Ősszel hová tűntetek

Visszajöttök
Tavasszal
Az ég madaraival
Tán újra születtek
A Buddhizmus
Tanaival?

Emberarcú levelek
Rossz érzés
Hogy elmentek
Én is elmegyek

Orkán zúdul
Dobálja egymásra
A tél
Multtá tapossa
Emberarcotok.

Megénekelni a hétköznapot
A közönségest
Kiábrándítót
Földhözragadtat
Az izzadságost

Mi lírai e korban
Lárvaarcok közt ülök
Tömött piszkos vonatban
Fáradtságtól érzéketlen
Szatyrokkal vonszolódók
Haza sem érnek
Máris este van

Napszakok egybefolynak
Minden nap napra nap
Számolatlan élik
A ma holnaptalan

Juhokkal
Pötyyözött
Fűvel borí-
tott dombok
Skóciá-
ban vagyok

A szegénynél is
Szegényebb az
aki idegen.

Megyek az utcán
Jó meleg ruhám
'She is all right'
Akárki mondaná

Esik az eső
Fúj a szél
Nem is érzem
Szeretem
ha jön a tél
Sűrű cseppek
Csapkodják arcom
Vásárolni megyek
Gyalog

Szép ez a város
Pár hete érkeztem
De itt is szegény
Az aki idegen

Nézd anyám hogy rohan a Nap
Nem a Nap az kisfiam mi rohan
A felhők azok és a madarak

Mint széttépett zöld csipkék
Olyan ez a vidék
Szakállasok, vörösek,
Úgy hívják őket
Felföldi tehenek
A vadnövények mintha
Kertesen nőnének
Skócia, szeretnek az istenek.

Először tükörképe tűnt fel
A délutáni sugarak árnyékán
Lenyűgözött a ház fehérsége
Közrőlől csúnyán nézett rám.

Amint az ég kékjei
Bemennek a tóba
Lock Ness nyomban
Visszalöki
-örökös huza-vona-
Haragos a víztükör
Sohasem sima.

Skócia hűvösen
És méltósággal
Nyújtózkodik az életnek.
Itt is élnek emberek.

Fém, üveg, plastik
All around
Más nem látszik
Gördül minden símán
Olajozottan
Munkahely, Észak-Európa
Tíz, tizenkét óra
Napi készenlét
-hibátlanság-
Magas teljesítmény.
Ablak nem kell
Plasztikból jön a fény.
Embert nem lehet látni.

Mit keres itt
Ez a légyszemű
Ázsiai?

...mennek vásárolni
vagyis megbámulni
mi minden lehetne
-de nem lehet-
az övék

Így élvezhetik
a gazdagság összes
csillogó előnyét

Szabadnak lenni jelenti
A lehetőséget: választani.

És büszke az ember.
Választ szabadon.

Íme a lista:

...hogy megszülessen
...karaktert és tehetséget
...mit örököljön és mit nem
...hogy hova és mikor szülessen
...hogy ott élni is kelljen
...kikkel együtt
...gyerekeit
...kortársait
...hogyan haljon
...meddig éljen

Választani
Megannyi illúzió:
Hogy világra jöttem
Hogy negyven évig
Agytumorral éltem
Hogy kiket nem
És kiket szerettem meg
A génjeimet
Én választottam meg?

Szabadságaim szabadon
Tovább adhatom

Kétszeresen adtam:
Kettő gyermekem van.

Rám nézett a város
De nem vett észre
Pedig sokszor
Elmentem előtte
Nem azért, hogy
Észre vegyen
Csak mert éppen
Dolgom volt

Én viszont
Megnéztem jól
A háttérből
Észrevétlen
Mozgását
Vonásait
Jó és rossz szokásait.

Szóltam halkan
Nem hallott meg.
Egy napon elhagytam.
Igaz, könnyen.
Nem is szerettem.

Az elalváshoz öt pirula
És féldeci rum sem volt elég.
De ahhoz igen
Hogy iszony-józan
Békességgel
Érjen véget az éj.

Szeretem a hajnalt
A reggelt
Szeretem az esthajnalt
Az estet

S ami köztük van
Eh, mit
Szeretem azt is

Világos van
Nem látni
a csillagokat
De azért ők
akkor is ragyognak.

Szélviharban
Megtelik a szobám
Haldokló faágakkal

Kedves kis barátom
Hát elmentél te is
Milyen virgonc voltál
Pedig még tegnap is.

Náladnál fürgébbet
Képzelní se tudtam
Figyeltem hogy szerzed
Az ennivalódat
Ügyességed határtalan
Esténként vártalak

Most meg itt fekszel
hátadon
Rideg mozdulatlan

Hangyácskáink máris
Szorgalmatoskodnak.

És mekkora a lárma!
Én ugyan nem hallom
De isten megáldjon
Kedves kis barátom.

Igaz is, ki voltál
Meg sose kérdeztem
Késő. Csak gyanítom.
Gyíkkirály voltál te
Csak nagy nagy titokban.

Varjak szarházi
Halálmadarak
Száraz ágra
Ne szálljatok

Mit csapkodtok
Mit lármáztok
Fejem fölött
Mért köröztök

Ólálkodtok
Mit akartok
Sokan vagytok
Csak bajt hoztok

Hess, ha mondom!

Erzsébet királyi hollói
Merre vagytok?

Ott vagyok a színlapon
Az „és még sokan mások”-kal
Jövök-megyek, mozgolódom
Játszom a hétköznapiakat.

A háttérben, mint „sokan mások”.

Egybeolvadunk.
A nézőtérről ne keressetek.
Egyéni arcokat
Nem ismerni fel.

Mindennapi öröm.
A vaksötétben
mint a macska
járom a szobákat
Nem botladozom
Nem esek el
Pontosan tudom
Mi hol van
minek hol a helye.

Üdv neked hajnal, a még sötét
Fölkelek, megfőzöm a feketét
Kinyitok ajtót, ablakot
Leülök. Ha álmodtam, végiggondolom.
Hallgatom a híreket. Mit jelent, mit jelent...

És csend van. Még mindig csend.
Behatol a nap a fénnel.
Madárcsicsergés a reggel.

Készülődöm, elmegyek dolgozni.
Iroda: nem szeretek rágondolni.
A következő órákat kikapcsolom.
Sietek haza.
Parókámat gyorsan ledobom.
...és várom haza kisfiam mosolyát

Legkisebb barátaim
Hangyácskák hogy vagytok
Hogy vannak számos
Kis családjaitok
Hány gyereketek van
És enni nekik mit adtok?

Ezekben a háborús időkben
Kemizált felhőkben
Kell elpusztulnotok
Parányi kis barátaim
Hogyan segítsék rajtatok?

Mielőtt a Nap felkel
Bújjatok jó mélyen el
Várjatok míg szólítlak
Csak maradjatok veszteg

Hangyácska társadalom
Lehet hogy én leginkább
Tihozzátok tartozom.

Szótfogadnak
Mindent túrneke
Mindent végrehajtanak
Nem beszélnek
Nincs panasz
Elfogadnak
Megcsinálnak
Befogják a szájukat.
Rabszolgák ezek?
Nem.
Féltik állásukat.

Esteledett.
Mozgó-reklám fénykörökben
Emberek jöttek, mentek
Elsiettek.

Kint, ahogy a Nap lement
Bent mélyebbé vált a csend.

A lámpafény
Melegen ömlött szét
A tárgyak
Meglágyultak a szemben.

Zümmögve szállt alá
A városra
A szubtrópusi este.

Vibráló reggeli fényben
Árnyak bolyongtak előtttem
A tenger sötétkéken
Zúgott a háttérben
Óriás tankhajók
Játéknak látszottak a térben.

/Úgy akartam látni mindent
Hogy sohase felejtsem./

Hirtelen a nagy víz
Méregzöldre váltott
Hatalmas robajjal
Csapkodta a világot
Ilyen a harag napja
Hallottam Mozartot.

Rendben van, szép vagy
Akkor is ha mérgesen
Mondtam, miközben
A távolodó széllel
Lassan csendesebb lett.

De el nem hallgatott.
Zúgott hatalmasan.
Zene volt zene
A legcsodálatosabb.

Néznek mint hajótöröttek.
Kik ezek az emberek?
S azok ott gyerekek?

Nem hajótól,
Emberektől töröttek.
Embertöröttek.

Idejött
A főhatóság
Nagyon fönről
Kiszagolni
Eszünk-e húst
Pénteken.
Az viszont
Nem érdekelte
Hogy egyébként
Egyáltalán
Eszünk-e.

Civilizációinkban
Se délen, se északon
Se keleten, se nyugaton
Nincsen lelkiismeret.

Az uralkodó törvények
Ismerik tán
a lelkiismeretet?

Bár emberek alkotják
A törvények
Az embertől
Függetlenek lesznek.

A távolodó idővel
Még a jók is
Egyre inkább
Elembertelenednek.

Belépsz egy házba
És a tárgyak
Beszélni kezdenek

Kik használják őket
És hogyan.

Történetek
Életek

Megszűnt a csend.
A kígyók innen is
elmentek.
Villanylámpák
Fényszórók
Behatoltak.
A vadak
Elvonultak.
Nincsen többé
Csendélet.

Láttam a sirályok
Párosan repültek
Szóltam hozzájuk, lám
Párosan szép az élet.

Meghallották, és így feleltek:
Lám, párosan se szép az élet.
Fordítva kellett volna mondanom
- gondoltam - eredetileg.

Hova lett? Keresem.
Tegnap még itt volt
Ma nincs sehol.
Hová tűnt a tenger?
A csókák is eltűntek
Pálmák sincsenek
Hol vannak a hegyek
Hajók, házak, emberek?
Egybefolyt föld és ég
A Nap sehol
Pedig nappal van.

A szemem ép
Érzem a levegőt
Negyvenöt Celsius
Furcsa a létezés.

Augusztusi Hold
Mennyei reflektor
Izzó tüzes narancs
Belenéztem
S megláttalak.

III.

TEÁCSKA – ANYÁCSKA
HOL VAGY?

Mondható-e
Amennyit megért
Annyit ér az ember
Mondható-e
Amennyit szeret
Annyit él
Mondható-e hogy
Amennyien szeretik
Annyira ember
S ha nem szereti senki
Attól még emberibb?

Legjobbát az ember nem éli ki:
Tudna jobban szeretni.

Nincsen gyermekkorom
Kint van a temetőben

Kik a gyermekkorom voltak
Meghaltak.

Én pedig felnőttem.

Minden a régi ugyanúgy
Mint a ti időtökben
Akár itt is lehetnétek
Apám-anyám élve
Fehér sírkő lettetek
Virágokkal díszítjük
Hogy örüljetek

Körülnézek, fel az égre
Ugyanaz
Mint nemrégis veletek
Hét-nyolc esztendő
Megállt az idő
Pedig nélkületek
Az ugyanaz sem az.

Ugyanúgy
Alszom ma is
Mint tegnap is
Gyermekeként
Negyvenhét hosszú év
Tudom az időtlen holnapot
Itt van a most-ban,
Csakúgy mint a tegnap
Mint negyvenhét éve is

Mindenki szeretné
Ha legalább
Egyvalaki megszeretné
Formába öntött
Anyagát, szagát
Érzékkel fogható
Kémiaját, fizikáját.
Megszeretünk testi
Tulajdonságokat.

Mért pont azt
A másik mért taszít
Nem az ész
Nem akarat
Az érzékszervek választanak

Közeledbe engeded
Ki megtetszik szemednek
Orrodnak, fülednek

Pedig azt sem tudod még
Milyen az a ki az

Érzékeid választották
Közel akarsz lenni hozzá

Kidagadt erek tartják fejét
Milyen belül ez az ember
Inai majd szétszakadnak
Ahogy küszködik a csenddel

Sötétvörös erek
Keresztezik egymást
Kitátott száján át látni
Hatalmas szenvedő torkát

Mondana valamit
Hangot nem hallani
Levegőért kapkod
Lesújt a fájdalom

Szemét elfordítja
Vissza nem tekint
Megérinteném
Kitér. Távolodik.

A fájdalom nő.
Nem látok semmit.

Dicsekedek
Jó társaságban vagyok
Unamuno-nak hívják
Filozófus és spanyol.

Nevetgélek
Még száz éve mondott
Dolgokon.

Már nem él. Meghalt
nem tudom mikor.
A könyvét olvasom.

Egymagam sohasem vagyok.
Mindig van itt velem
Legalább
Egy halott.

Beszélek a csendhez
Visszapofázok neki
Faggatom, szóljon
Mondjon már valamit

Hozzám láncolt
Éteri partnerem
Nem tartok tőle
Hogy elveszíthetem

Elmondhatok bármit
Meghallgat
És bólint

Dániel Hakim

És

Tárek Ali

Nekem fiaim

Bárha szólhatnék nekik

A befolyásolás teljes szabadsága.
Egyedül csak velem vannak összezárva.
A két kölök, kis teenage-erek,
Rám van bízva a két gyerek.

A kötelesség a magányt feloldja
Hazudom magamnak

Mert a világ - ah, a világ - elhiszi.
Kinek számít az valamit.

Otthon vagyok a sötétben
Szeretem
Nagyon régen
Május 26.-án
Pont éjfélkor
Születtem

Én vagyok, mi vagyunk
A farkas és a bárány
Meséje
Csak fordítva
A farkas van fehérben.

Putifárné nevetgél magában
Férje hiszi őt betegnek
Szeretője szerelmesnek.
Mindketten jónagyot tévednek.

X-nek erős
akarata van.
Nem az akarata erős
A félelme nagy.

Csak a szem
Bőr nem érzi ráncaim
Húnyd be szemed, érints meg
Húzd végig arcomon ujjaid
... hűvös, puha, sima...
Becsapott a szemed
Ujjaid érzését szeretted.
Az érintés feledteti
Vizuális élményeid.

De én nézni is szerettem
A te ráncaid.

Hogy véget vessek
Eljöttem
A szokásos megoldás:
Kiléptem.

Míg ki nem derült,
Hogy a 'most' a 'volt'
utóda.
Az ugyanannak egyik
Variációja.
Az ember magának csinálja.

Az ablakból csak annyit látok
Mintha madarak hullanának
A pálmafákról

Gyomorszorító Dubai-i délután
Tegnap ekkortájt
Nevettél, bíztattál
Elmenni muszáj

Ne hagyd hogy fájjon
Este nyolckor
Fel kellett állnom
– a világnak két idegen –
Vissza se néztem
Elmentem.

Háziasszony ha volnék
Ábrándokban élnék
Tudós asszonyként
Gondolkodva élnék
Konyhalány ha volnék
Edények közt élnék
Költőként
Hozzád imádkoznék.

Miközben az udvart sepregetném
Száradó ruhák közt
Schumannt zongoráznék
Ujjaim fohászt billentve
Neveiddel játszadoznék.

„Töprengések” mondta Bökönyi
A verseimről, „Iniciálék”.

Hallhatatlanság...
Mint Eminescu, lombos fák közt
Látom röpködő kételyeim.
Jertek közelebb emlékeim.

Asszonyi fantáziálások.
Nem romantika
Belső szakítások.

Mint az őszi levelek
Lehullanak.
A teliholdról leszakadnak.
Kezemben tartom
Elsápadó arcodat.

Elmentek a tegnapi
Remények, good bye.
Egy szó kellett csak
Ott se voltak már.
Túléltem az agytumort
Nem nagyon bántott
De az a szó
Meggyilkolt
Percenként százszor
Piciny töredéke
Időnek, mondatnak
Sorsommá változott
Megölt gondolatnak.

Azt álmodtam, hogy egy jósnő
megmondta a tenyeremből
„Your prospect is very black”
Vagyis megözvegyültem.
Azt nem mondta, kinek
az özvegye lettem.
Tiltakoztam: NEM akarok.
Felébredtem. Sokáig tartott
míg elfeledtem.

Az én imám fohászom
Édes drága telihold
Legyél kegyes hozzám
Hagyjál elaludni
Éjjel kettő van már.

Megteremtjük
Önmagunkról
Legendáinkat.

El-elmondogatjuk
El-elmesélgetjük
A többieknek
A másoknak.

Önteremtő önlegendák
Hogy túléljük
Önmagunkat.

Ami nem lehet az övé
Az nekem sem kell.
Szerelem.

Mindenkinek kijár egyszer
Rossz is, jó is.
Mindenkinek lejár egyszer
Rossz is, jó is.

Elmúlik ez is
Minthogy és merthogy
Elmúlt a jó is
Szívem.

Amilyen biztosak a számok
Olyan biztos az idő is.
Annyira biztos vagyok
Egy darabig én is.

IV.

KRONOSZ RÓZSÁI

Részleteket nem tudok
Az egészzet értem
Költő vagyok
Nem tudós
Életem időtlen

Amit az ész felfog
Így vagy úgy megért
Megosztani a világgal
Hivatásnak elég

Hacsak annyit mondsz
Mit muszáj
Egy hanggal se többet
Nem a versen múlik
Hogyan s ki érti meg

Írtam a végére:
„...és a pillanat
Eggyé vált velem.”

Mit akartam egy ilyen közhellyel?
A „...pillanat” mit?
Csinált verscsodát?
Hatásos csattanót?
„Momentumnak”-nak is hívják?

Gondoltam, miért is ne
Megpróbálhatom
Az éjszaka közepén
Ülök és virrasztok

...és várom és várom és várom

Hogy eljőjön,
Az a pillanat,
Az a „NAGY” !

Hogy mi jött el,
Majd az olvasó megmondja.

A költői kép
Legalulról emelkedik
A költőnek
A képhez
A gondolathoz
A széphez
A férgek nyelvét is
Meg kell érteni

A mű/vészet/
A valóság
túlzása
A megtalált
mértékben

Nem én küldök a szavakért
A szavak jönnek értem
Felkeltenek zenéjükkel
Csengő rímeikkel

Mint például e kecsecske rímek:

Mit csinálnak éjjel
a legyek
ha éppen nem
szemtelenek?

Mindenkori
Nagy mániám
Kronosz
Folyton
tépjük egymást
a két bolond!

Most hirtelen
Kibékülök
Akárhogyis
Társ és örök
Régesrégen
Elfogadtam
Bírni vele
Úgyse bírtam

Hát akkor
Mért ne legyen
Béke

Az élet művészete:

Ami úgyis.../meg fog/

Hagyni megtörténni

Énmiattam
Ne sajnálkozzatok
Az időtlen létben
És nemlétben
Boldog meghalott vagyok

Függőleges vonalak
Az ajkamon
Most már akkor is
Ha nem beszélek
Hallgatok
Elvonultam
Ne lássatok

Hallom,
Kiabálnak valahol:
„Adjál vizet a csirkéknek!
Legalább vizet!
Hé, Karcsi, hol a kút...”

Teámat kortyolgom.
S a bögre alján
Újra meglátom
a függőleges vonalakat
A felső ajkamon.

Megyek a hegyek felé
A felhős hegyek felé
A felhő-hegyek felé

Szívem és fejem nehéz
A Nap nem halad
Zuhan lefelé

Nézem a felhőket
Nagyon messze vannak
Közeledek felénk
Gyorsan egyre gyorsabban

Vádak és védelmek:

A gyerekeim

Az eszem

Az érdekeim

Az érzelmeim

Elmélkedem

Eszmélkedem...

Jó ez a gondolat.
Nem baj.
Úgyis elfelejtem.

A saját halálát
nem bírja ki
senki.

A saját halálába
Belehal
Mindenki.

Egymást váltva kíséretnek:

Az ébredő hajnal
A felkelő reggel
A szorgalmas délelőtt
Az ebédelő dél
A szenderegő ebédután
A teázó délután
A sétáló koraest
A szórakozó este
A közeledő éjszaka
Az álmatlan órák
Az álomba zuhanó éj

És az ébredő hajnallal
kezdődik újra az egész:

Az ébredő hajnal...

Vége a negyedik résznek,
és az egésznek is vége.

Ne sajnáld, Olvasó.
Lesz még elég télre.